

»JEG VIL GERNE HAVE FOLK LÆNGERE IND OG LÆNGERE UD PÅ EN GANG«

L

Lea Porsager ved, hun lever et »intenst« liv.

Det er der flere eksempler på.

Fire dage efter, hun havde født sin søn, fik hun et skelsættende opkald.

Landekoden var svensk, og stemmen i den anden ende kunne fortælle, hun havde vundet en konkurrence.

Det var hende, der skulle opføre et mindesmærke for de 543 svenskere, som døde under tsunamien i Det Indiske Ocean i 2004.

Det var »ret heftigt«, fortæller hun, for på én gang blev hun placeret et sted mellem liv og død.

På den ene side havde hun et nyfødt barn i armene, på den anden side skulle hun tale med mennesker, der havde mistet deres børn.

Internationalt fremadstormende

Med mindesmærket »Gravitational Ripples« markerede hun sig på både den svenske og internationale kunstscene. Hun er blevet udråbt som en »internationalt fremadstormende« kunstner, hun har udstillet mange steder både herhjemme og verden over, og startskuddet til en galopperende kunstkarriere begyndte tidligt.

To år efter, hun blev færdiguddannet, blev hun udpeget til at udstille på den prominente udstilling Documenta i Tyskland. Det står i skærende kontrast til den yngre udgave af Lea Porsager, der ikke engang vidste, hvor Kunstakademiet lå, da hun søgte ind.

»Det er ikke sådan, jeg er vokset op med at gå på museum. Det var noget, der kom senere.

Kunsten kom til mig på en skæv måde, også selvom kollektivet på en måde var et konceptuelt kunstværk levet ud,« siger Lea Porsager.

Det er hverken mindesmærket i Sverige, udstillingen på Documenta eller ansøgningsprocessen på Kunstakademiet, der er anledningen til, at Berlingske møder Lea Porsager.

Vi står i den største af fløjene på Kunsthall Charlottenborg, hvor den 40-årige kunstner netop nu er aktuell med en stort anlagt solo-udstilling. En insisterende lyd kaprer med jævne mellemrum ens opmærksomhed, gør én perpleks, og sommetider er det svært at høre, hvad Lea Porsager helt præcist siger.

»God, god, god,« - altså gud - gentager stemmen over højttaleren, der omslutter én og giver følelsen af, at det inderste af hjernen vibrerer.

Det er, som Lea Porsager fortæller, et tantrisk mantra fra den type af yoga, der går under betegnelsen kundaliniyoga.

Hun ved, hvad hun taler om, for udover at være kunstner og uddannet fra blandt andet Kunstakademiet i København er hun uddannet som lærer i kundaliniyoga.

»Normalt vil man bruge det i over en time for at komme ind i en ophøjet tilstand; det er et stærkt mantra. Det er intenst,« siger Lea Porsager.

Vindmøller og tibetanske bedemøller

Det er Lea Porsagers soloudstilling »Stripped« på Kunsthall Charlottenborg, vi befinder os i.

Foruden rummet med den omklamrende

»Vindmøllen er den faldne kæmpe. Den visionære energimaskine er omdannet til andre portaler.«

LEA PORSAGER,
KUNSTNER

INTERVIEW

Lea Porsager er blevet udråbt som en internationalt fremadstormende kunstner. Bag den betegnelse gemmer der sig en kunstner med et »intenst« liv, der fire dage efter at have født sin søn takkede ja til et tilbud, der hurtigt gav hende en plads i det kunstneriske spotlys.



Den danske kunstner Lea Porsager er aktuell med en soloudstilling, der blandt andet indeholder tre dekonstruerede vindmøllevinger, på Kunsthall Charlottenborg. Foto: Tobias Kobborg

lyd, en aflang, gul sækkestol og en abstrakt video, der kører i *loop*, indgår flere andre elementer i udstillingen.

Gennem to smalle sprækker, hvorpå man på ikke-coronavenlig vis må hvile sin næse for at kigge ind, kan man se hendes værk »ULTIMATE PHYSICAL ATOM (DE/EXCITATION).

I det tilstødende rum er der en skulptur, »Bare excitation«, der har referencer til tibetanske bedemøller. Derudover findes ti »ikoner« skabt med såkaldt æggetempera og guld, der hedder »ICUnTS«.

»Det er altså kødelige eller profane titler til denne ellers åndelige tradition,« siger Lea Porsager.

Og endelig er der det største af rummene, som den insisterende udbasunering af ordet »god« henviser til.

Her ligger tre dekonstruerede vindmøllevinger - klippet i bidder. Museet har måttet rive en række vægge ned for at gøre plads.

Lea Porsager fortæller, at værket »G.O.D. (Generator. Organizer. Destroyer)« skal signalere åbninger og udmattelse.

Eller som kuratoren Lars Bang Larsen skri-

ver i en tekst i museets katalog: »Ormehuller eller kvindelige åbninger?»

»Vindmøllen er den faldne kæmpe. Den visionære energimaskine er omdannet til andre portaler. Jeg har altid været fascineret af vingernes form. De har enormt mange skulpturelle kvaliteter som *readymade*; der er noget vildt over alle de hænder og tanker, der har formet dem,« siger Lea Porsager.

»Jeg vil gerne feede værket med en anden vind. Ikke den, vi kender fra vejrudsigten, men en kosmisk vind. Jeg blev introduceret til en kontroversiel teori - *dark matter wind*, altså en partikelvind, der rammer os mere eller mindre alt efter vores placering i galaksen.«

Hvad består den i?

»Det er en partikelvind af mørkt stof. Mørkt stof er et fænomen, selv videnskaben ikke helt forstår, men *dark matter wind*-teorien har ideen om, at vi er mere eksponerede for denne vind - faktisk netop nu i juni grundet vores rejse rundt i galaksen. Sidste år korresponderede denne vind med pinsen, hvor Helligånden optræder som et vindstød, der starter tungetalen på jorden. Tungetalen forbindes

med henrykkelse eller besættelse. Det var en vind, jeg ville lytte til. Det er meget svært at sige noget om partikelvindens påvirkning på os. Men jeg kunne lide, at der kom den vind,« siger Lea Porsager og fortsætter:

»Mørkt stof i universet er jo fundamentalt. Mørkt stof siges at være det, der holder galakser sammen. Jeg har i længere tid været optaget af partikler - især dem, der er svære for os at fatte eller måle. Først var jeg optaget af en anden partikel; spøgelsespartiklen, neutrinoen, en meget lille partikel. Jeg er draget mod det ukendte stof og vores begrænsede adgang til de dimensioner. Jeg forsøger helt abstrakt at arbejde med de uendelige dimensioner, og som ikkefysiker har man måske bedst tilgang til dem gennem meditationer. Tantriske eller ej« siger Lea Porsager.

Fra kvantefysik til feminisme
Lea Porsagers inspiration kommer fra mange

Om Lea Porsager

Lea Porsager (f. 1981 i Frederikssund) er en dansk kunstner.

Hun er uddannet fra Kunstakademiet i København og Städelschule i Frankfurt am Main i 2010. Siden har hun udstillet i alt fra Oslo og New York til Roskilde. Hun er desuden ph.d. ved Malmö Konstakademi.

I Sverige indviede hun i 2018 værket »Gravitational Ripples«, et mindesmærke for de svenske ofre i tsunamien i Det Indiske Ocean i 2004. Siden har hun haft en soloudstilling, »Stripped«, på Moderna Museet i Stockholm. Det er den, der kan ses på Kunsthall Charlottenborg indtil 8. august. Lea Porsager bor på Frederiksberg med sin familie, hvor hun også har atelier.



FORTSAT FRA SIDE 6-7

forskellige steder; fra kvantefysik til feminisme. Fra vindmøllecentret på Risø til den franske kunstner Marcel Duchamp.

Det kan lyde som et obskurt miks.

»Jeg har det som at komme på besøg hos en excentrisk eneboer, der samler på A38-bøtter,« skriver Berlingskes kunstredaktør da også i sin firstjernede anmeldelse.

For nogle vil det givetvis også være svært at rumme alle Lea Porsagers abstraktioner og inspirationer, men det er ikke nødvendigvis endemålet for hende, at det skal være sådan.

»Jeg vil gerne have folk længere ind og længere ud på én gang,« siger Lea Porsager:

»Men jeg har ikke et facit for, hvordan min kunst skal forstås - selvom jeg selvfølgelig har en masse intentioner med min kunst.«

Den udstilling, som Lea Porsager nu viser på Kunsthall Charlottenborg, er egentlig skabt til Moderna Museet i Stockholm. Hun er taknemmelig for at kunne vende retur til Danmark med et iturevet nationalsymbol. Men det er ingen nem øvelse at vende tilbage til Danmark med sin kunst.

Det er en bid fra en overskrift i Politiken fra 2019 et eksempel på, bemærker hun.

»Held og lykke med at forstå dette interview,« stod der.

»Jeg oplever ikke, jeg skal være en kunstner, der er alles darling. Det bliver jeg aldrig. Jeg

»Jeg arbejder jo med ting, der er uforståelige, så nej, man forstår ikke. Og det er okay.«

LEA PORSAGER,
KUNSTNER

lever med, at nogen kan lide det, jeg laver, og at andre ikke kan. Og at nogen får noget ud af min kunst, og andre ikke gør.

Nogle vil træde ind i udstillingen og tænke, at de aldrig har været så tæt på en vindmøllevinge. Og så er det det. Andre vil kigge på arkitekturen. Så kan jeg jo have alle mine teorier om nøgne partikler og alt sådan noget mere abstrakt. Men jeg håber, noget alligevel vibrerer. Jeg arbejder jo med ting, der er uforståelige, så nej, man forstår ikke. Og det er okay,« siger hun.

Lea Porsager understreger, at det på ingen måde er hendes projekt at producere »elitær« kunst, som kun en lille, lukket kreds kan forstå.

»Men der skal være alle de forskellige lag. Besøger man Notre Dame, er der jo også både folk, der kommer for en selfie ude foran, og folk, der sidder og prøver at forstå alle de små tegn og betydninger, der findes i bygningsværket. Det spænd er jo helt okay. Men jeg tror, det er dybden, der gør det interessant at tage det billede. Jeg tror, selfien får sin energi og bliver interessant i kraft af det, der er investeret i stedet eller værket.«

Er taknemmelig

Lea Porsagers betoner flere gange, at hun lever og har levet et »intense« liv. Hun voksede op på Fyn - først i et kollektiv, siden i et tofamiliershus. Hendes bror blev på et tidspunkt ramt af meningitis, der gjorde ham handicappet.

»Det har også formet mig og eksponeret mig

»Jeg har tidligere beskrevet min værkproduktion som tankeformer. Jeg prøver vel ydmygt at flytte vores grænser for, hvordan vi møder verden,« siger Lea Porsager. Foto: Tobias Kobborg

for forskellige udgangspunkter. Det har nok lært mig at stå i komplekse rum. Jeg har aldrig tænkt, at noget var simpelt, eller at noget var lige dele sort og hvidt, virkeligheden er jo en ret vild og sammenfiltret størrelse« siger Lea Porsager.

»Jeg er meget taknemmelig for mit liv. Jeg har åndsfæller omkring mig, og jeg er gift med en. Så vi kan nørde sammen,« siger Lea Porsager.

Med andre ord: Hun nyder at svæve rundt i det abstrakte.

Når du sidder til middagsselskab, og nogen spørger dig, hvilken kunst du laver, hvad vil du så svare?

»Det består af mange ting. Jeg har tidligere beskrevet min værkproduktion som tankeformer. Jeg prøver vel ydmygt at flytte vores grænser for, hvordan vi møder verden. Kunsten er vigtig på den måde, fordi den kan gå ind og berøre os fysisk. Men det at være kunstner kommer også med mange helt jordnære ting, som momsregnskab og at svare på mange e-mails,« siger hun og smiler:

»Det er jo bare en lille *weird* business.«